

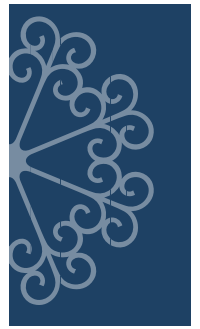
ישיבת מיר ירושלים Yeshivas Mir Yerushalayim

בית

מדרש

גיליון שבועי
לתלמידי, בוגרי
וידידי ישיבת מיר

194

פרשת כי תבוא

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	★	🕒	
ירושלים	18:18	19:29	20:09
תל אביב	18:36	19:31	20:07
ציריך	19:32	20:40	21:05
וינה	19:07	20:06	20:32
אנטוורפן	19:42	21:00	21:21

דבר הישיבה

למסור להקב"ה את פירות העמל

פרשתנו נפתחת בפרשת ביכורים ומרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל עמד ושאל, בכל התורה כולה לא מצאנו מצוה של יחיד שכתוב בה השתחוויה להשי"ת, מלבד מצוה אחת, והיא הבאת ביכורים, ומדוע זה שונה הבאת ביכורים ומיוחדת מכל המצוות שבתורה?

ובטעם הדבר ביאר, המיוחדות של מצות הבאת ביכורים היא מפני שיש בה נדיבות לב רבה של האדם, שהרי טבעו של עולם של דבר שהאדם עמל וטרח בו הוא מקושר אליו ביותר, וכאן איש זה יגע והתאמץ בגידול פירות אלו במשך כל השנה, כמה יגיעות יגע בחרישת הקרקע, סיקול, זיבול וזריעה, ובכל עבודות השדה, ואין לך חביב על האדם מדבר שעמל בו, וביותר הראשית שחביבה על מן הכל.

ולמרות הכל, הוא נותן לה' את פרי עמלו, את הראשית החביבה עליו ביותר, הוא מעלה עמו לבית המקדש פרי מובחר ומשובח, הרי זו נדיבות לב שאין כמוה!

במעשה נאצל זה זוכה האדם למעלת ההשתחוויה להקב"ה, אשר בא לידי ביטוי בהתפשטות הגשמיות, שהמשתחווה הרי הוא כאומר שאינו תופס מקום בעולם כלל, והוא מוסר את נפשו וגופו לשמים.

יתרה מזו, טבע זה שהוטבע באדם שהוא מחבב ומתקשר אל הדבר שעמל בו, כל כולו לא נועד אלא כדי לאפשר לו להתעלות ולהתגדל בתנו מפרי עמלו לזולתו, שכאשר יתן לו את הדבר החביב עליו ביותר יתן לו בזה את לבו.

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובוה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

ה'ספירה' של מרן המשגיח באלול

שח מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינסטיין זצ"ל: הלא נראה שה'סלחתי כדבריך' לא נאמר אלא לאחר ארבעים ימי תחנונים, ומאז נקבעו ימי אלול לימי רצון (עי' רש"י דברים ט, יח), ואם מחסרים מהם יום של תשובה והתעוררות

חובה מיוחדת של הכרת הטוב בימי הרחמים

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' אלוקיך נותן לך (כו, ב).

בהרגשה שמגיעה להם הכרת הטוב על כך שהם קמים כל בוקר ומתפללים...

אולם במעט התבוננות, אפשר להשיג את מידת הכרת הטוב לאין שיעור. שהרי אם מודה אדם על טובות ושפע שמשפיע לו ה' יתברך בחיי שעה, ומסייע בידו שיהיה לו ממה להתפרנס וממה לזון את בני ביתו, על אחת כמה וכמה חובה עלינו להתבונן ולהכיר בטובתו יתברך שנותן בידינו את האפשרות לקנות במאמץ קל חיי נצח נצחים. עם מעט מחשבה והתבוננות יזכה האדם להכיר טובה עד בלי שיעור.

עצם הזכות העצומה שאנו זוכים להיות מבני הישיבה ולהגות בתורת ה', היא לבדה טובה מופלגת שאי אפשר להעריך את ערכה, ועל אחת כמה וכמה שהקב"ה גם הוסיף והגדיל חסדו עלינו ונתן לנו בריאות פרנסה וילדים. הכל הוא חסד מאיתו יתברך! וזה מעיקרי חובתנו בימים אלו, ימים שבקל אפשר לזכות בכל הברכות והטוב שבעולם. איזו מתנה, איזה אוצר שהקב"ה מזמין לפתחנו, ואיך לא נפתח את הלב ונשוב אל ה' ונודה בכל כוחנו על הזכות שבעצם ימים אלו.

שיחות הגרנ"צ

יסוד מצות הבאת ביכורים, הינה להביא את האדם לידי כך שיכיר טובה להקב"ה, וכיון שמביא את הפרי הראשון החביב עליו לבית המקדש מכיר הוא בטובתו של מקום, ובכך זוכר שפירות אלו ויתר כל הטובות בעולם, הכל ממנו יתברך. וממצווה זו למדנו גודל חובת הכרת הטובה לה' יתברך על הניסים והחסדים שבכל יום ויום, וחלילה לנו מלהיות כפויי טובה שהיא מהמידות הרעות והחמורות. וכשם שחובה להכיר בטובתו של מקום, כך חובה עלינו להכיר כל אחד בטובת חברו וחייב ברור וגמור הוא.

ימים אלו, ימי הרחמים והסליחות, שהקב"ה מרבה להיטיב עם ברואיו ונתן לנו את מעלת התשובה שהיא טובה גדולה עד מאוד שכל אחד ואחד יכול לשוב בו מדרכו הרעה ולמחוק את החטא כלא היה, הם מתנה יקרת ערך עד מאוד, וחובה על כל אדם להכיר במעלתם.

פשטות דעת בני אדם, כי חובת הכרת הטוב הינה על עניינים גשמיים. אדם יודע להכיר ולהעריך את הבריאות, פרנסה וילדים שמקבל מאיתו יתברך. אולם חיי הרוחניות, תורה, מצוות הם דברים שיש לנו מאליהם, ולא חלה עליהם חובת הכרת הטוב, ואדרבה, יש אנשים שחיים

מתורת רבותינו

שנאת ישראל - כדי להרחיקנו מהגויים

והיית לזעוה לכל ממלכות הארץ (כח, כה).

בשיעורי החומש שהיה מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל מוסר לבני הישיבה מחו"ל, סיפר דבר נפלא ששמע מהרב משאווייל הגאון רבי אהרן באקשט זצ"ל הי"ד:

מעשה שהיה בכפר שכולו נכרים שהיה דר בו יהודי בודד, והיה תמיד מתיירא וחושש שמא יתחברו בניו עם ילדי הנכרים, וכמה שגער בילדיו וייסר אותם בשבט פיו לא הועיל לו כלום. מה עשה? בהזדמנות הקרובה כאשר נכנס לביתו שכנו הנכרי אמר לו כבדרך אגב

בלב הגויים שהם ישנאו אותנו ויתרחקו מאתנו, וכל כמה שנרוץ אחרי הגויים באותה מיצה הם בורחים מאתנו! והם עוד מתגאים עלינו ואנחנו בעיניהם כשפלים ונבזים!

אין כל ספק כי זהו הביאור לשנאת הגויים אותנו בני עם קודש, לולי היה הקב"ה מזהיר בתוכחה "והיית לזעוה לכל ממלכות הארץ" לא היתה האנטישמיות קיימת כלל בעולם, כל עצם קיומה הוא רק כדי להרחיקנו מן האומות.

דעת תורה (עמ' מ"ו)

כי ילדיו חולים במחלת השחין, וכי כל גופם מלא חבורות ופצעים. כידוע מחלה זו מדבקת מאד, כמובן שאחרי דברים שכאלו כל הילדים הנכרים רחוק הרחק כמטחוני קשת מילדיו, ושוב לא היה ירא פן יתערבו בניו עם ילדי הגויים.

סיים הרב משאווייל, האב הוא השי"ת אב הרחמן, והרי מן הדין היו עם בני ישראל צריכים למסור את נפשם שלא להתחבר אל הגויים, כי אין קלקול כקלקול התחברות אל הגויים, אבל בפועל ישראל אינם נזהרים ומעצמם אינם מתרחקים מן הגויים. מה עושה הקב"ה? נותן

מבאר רבותינו

לקחים מאלפים ממצות ביכורים במשנת מרן רה"י

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך וגו' (כו, ב).

וישמע ה' את קולינו.

ויעוין באור החיים הק' (שם, ז) שפירש, כי לשון הכתוב: "ונצעק" הוא רמז לאדם שצריך להתפלל לה' בכל יום שיצילהו מיצר הרע, אפילו שתכלית יצר הרע היא בכדי לנסות את האדם בעבודת ה'; מכל מקום יש לאדם להתפלל שיזכה להינצל ממנו, ואם צועקים - ה' שומע.

דרכי התפילה - יסוד ימי חודש אלול

אנחנו עומדים עכשיו בימי חודש אלול, מתקרבים ליום הדין. איך יתכן שאיננו צועקים? בהכרח שאין זה כואב לנו, לא כל כך אכפת לנו מימי הדין הממששים ובאים! יש כאלו האומרים שהם מתביישים לצעוק, האמנם? הלא אם לאדם כואב משהו בגופו הוא צועק ואינו מתבייש, גם אם הוא נמצא בחדר מלא אנשים, אך דרכו לו על אצבעו הוא בודאי יצעק!

מדוע אנו ממתנינים, וכי אנו צריכים לחכות עד ראש השנה ממש? הלא הכאב צריך להיות כל יום מחדש, ואם אינו כואב לנו הרי אנחנו נמצאים במצב של סכנה! חובה עלינו להתחזק יחד, ברבים, ושכל אחד יעורר את רעהו.

*

הנה, יש הרבה שתמהים, איך ניתן לדרוש מאדם בהגיע חודש אלול לשנות את כל דרכיו, הלא בכל ימות השנה הוא היה מושרש בחטא, וכיצד

צעקה - מתוך כאב

עוד למדנו מכאן, הנה נאמר בהמשך פרשה זו (שם, ו-ז): "וירעו אותנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה, ונצעק אל ה' אלוקי אבותינו, וישמע ה' את קולנו וירא את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו".

כלל ישראל הגיעו למדרגה של 'ונצעק' עד שזכו ל'וירא את ענינו', רק לאחר שהתענו תחת יד המצרים. כי מתוך הכאב, הצער והעינוי, באו לידי צעקה, והיא זו שזיכתה אותם ל'וישמע ה'". כאשר נמצא אדם בתוך לחץ ועינוי, אזי הוא צועק מעומקא דליבא, וזוכה שתתקבל תפילתו.

אמנם הוא דבר פלא, וכי אין דרך אחרת להגיע למדרגה נעלה כזו בתפילה מלבד על ידי 'יסורים ח"ו', איך אפשר להגיע למידה זו של 'צעקה' עד שנהיה מובטחים ש'וישמע'?

אכן יש לכך עצה מאוד פשוטה, כל אחד מאתנו נמצא בתוך צער, בתוך צרה, אך רק יחידים בלבד מרגישים אותה. אילו כל אחד ואחד יחשוב על עצמו, אם הוא עושה את עבודת ה' שלו כפי שצריך לעשות, אזי הוא יבין באיזו צרה צרורה הוא נמצא...

על ענין זה עצמו אנחנו צריכים לצעוק - שה' יעזור לנו, שנזכה יותר להרגיש, יותר להתרומם בעבודת ה', וכאשר נתפלל מתוך כאב נורא זה, ונצעק אל ה' כראוי, אזי מובטח לנו שנזכה

דרש מרן רה"י הגרנ"צ פינקל זצ"ל: מצות הבאת הביכורים היא המצוה הראשונה שציווה הקב"ה בכניסתנו לארץ ישראל. ופשוט שאין זה בדרך מקרה שהיא המצוה הראשונה שנצטוו בכניסה לארץ, ובהתבוננות בפרשה זו, לומדים כמה וכמה יסודות חשובים בדרכי עבודת התפילה - 'עבודה שבלב', שהיא עיקר עבודת האדם.

כתב החינוך (מצוה תרו) בביאור מצוה זו: "משורשי המצוה, לפי שהאדם מעורר מחשבותיו ומצייר בלבבו האמת בכח דברי פיו, על כן בהיטיב אליו השם ברוך הוא ובברכו אותו ואת אדמתו לעשות פירות, וזכה להביאם לבית אלוקינו, ראוי לו לעורר לבבו בדברי פיהו ולחשוב כי הכל הגיע אליו מאת אדון העולם, ויספר חסדיו יתברך עלינו ועל כל עם ישראל דרך כלל. ועל כן מתחיל בענין יעקב אבינו שחלצו האל מיד לבן, וענין עבודת המצריים בנו, והצילנו הוא ברוך הוא מידם, ואחר השבח מבקש מלפניו להתמיד הברכה עליו, ומתוך התעוררות נפשו בשבח השם ובטובו זוכה ומתברכת ארצו, ועל כן ציונו ברוך הוא על זה - כי חפץ חסד הוא".

למדנו מדבריו, שתפילה צריכה לבוא 'מתוך התעוררות נפשו בשבח ה'". והיינו, כי תפילה אינה רק בקשה, תפילה היא התעוררות.

משום שאיסורים אלו נעשים כהיתר! ומעתה איך אפשר לשוב בתשובה, אם איננו יודעים שהמעשים הנעשים על ידינו מידי יום, הם איסור גמור?!

עיקר עבודת חודש אלול, הוא לטלטל אותנו כדבעי, עד שהעבירות שאנו עושים מבלי מתכוון יותירו בנו את הרושם הראוי, ורק לאחר מכן נוכל להתקדם בשאר עיקרי התשובה - חרטה, וידוי וקבלה לעתיד.

- זו תחילת עבודת חודש אלול שכל אחד מאיתנו מצווה בה, להרגיש ולהבין את עומק הבעיה, ללא זה אי אפשר להתחיל כלל!

אכן, תחילה ושורש לדרך התשובה הוא, שהחוטא יכיר בחטאו, ויותר בו רושם בהרגשתו. כל השנה אדם שקוע בחטאיו, הן חטאים שבין אדם לחברו, הן חטאים שבין אדם למקום, אולם הוא עושה אותם בלא שימת לב, ואינו מכיר בחטאיו. אי אפשר לשוב בתשובה בלא שאדם מרגיש את שהוא עושה. יסוד לכל דרך התשובה הוא - להרגיש ולהבין היכן הוא נמצא. ובפרט, שכבר איתא בגמרא (יומא פו, ב): "כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה וכו' נעשית לו כהיתר". והיינו, כי מלבד חומרת הדבר שאיננו מרגישים בחומר העבירות, הרי הדבר חמור שבעתיים,

באחת יחזור בתשובה ויהפך להיות אדם אחר? הן אמת, שהתשובה עוקרת את החטא למפרע, והאדם נהיה למשהו אחר בעצמותו, אך איך אפשר שיישאר במדרגה זו של טהרה ונקיות גם לאחר מכן, הלא ההרגל משפיע?

אמנם כך הוא הדבר, אם הקב"ה נתן לנו את המצוה הנפלאה והנוראה של תשובה, אות הוא שהאדם יכול להשתמש בה. הקב"ה אינו נותן מצוה, שמחד היא מוטלת על כולם, ומאידך היא מתאימה לבעלי מדרגה גבוהה בלבד. אם קיבלנו את דרך התשובה, בהכרח שהיא דבר השווה לכל, אך עלינו לדעת כיצד להשתמש בה.

עיון בפרשה

שומע כעונה לגבי ביכורים וברכת כהנים

דסגי בשומע כעונה. [שוב ראיתי בשו"ת "משיב דבר" (או"ח סי' מ"ז) שהקשה כן יעו"ש].

אולם נראה ליישב, דבאמת יש לומר דאף היכי דבעינן קול רם מהני שומע כעונה, ומכל מקום בברכת כהנים לא מהני שומע כעונה, דהתם כתיב "אמור להם", ומזה למדו שצריך שיאמר בקול רם כאדם האומר לחבירו, ובזה יש לומר שהכהן השומע אינו יוצא ע"י השמיעה מהכהן האחר, כי אע"ג שבאמת ע"י שומע כעונה הוי כעונה באופן של המשמיע, דהיינו בקול רם, מכל מקום אמירה לחבירו ליכא הכא, שהרי חבירו אינו שומע ואינו בגדר "אמור להם", משא"כ בביכורים, אע"ג דבעינן בקול רם דכתיב "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ועניה היא בקול רם, מכל מקום ליכא דינא שיאמר לחבירו, וע"כ הוי כאילו אומר את הוידוי בקול רם, אלא שאין חבירו שומע, דאז מהני שפיה משא"כ בברכת כהנים כשאומר בקול רם ואין חבירו שומע לא יצא, ועל כן לא שייך בזה שומע כעונה עכ"ד.

שייך רק בדבר שאין צריך בו אלא אמירה בלבד, אבל בברכת כהנים דבעינן שיאמרו בקול רם וכסוטה (לח), מקרא ד"אמור להם" כאדם האומר לחבירו, א"כ בזה לא שייך שומע כעונה, שהרי ענייתו של הכהן השומע הרי אינו נשמע להעם השומעים, והוי כאומר בלחש דלא יצא עכ"ד.

בספר **להורות נתן** כתב: והנה לפום ריהטא יש להקשות מהא דמבואר במשנה במסכת ביכורים (פ"ג מ"ז) בראשונה כל מי שיודע לקרות קורא, וכל מי שאינו יודע לקרות מקרין אותו, נמנעו מלהביא, התקינו שיהיו מקרין את מי שיודע ואת מי שאינו יודע. והיינו, שהמביא ביכורים אינו אומר כלל דברי וידוי אלא מקרין אותו - כמו שאמרו בסוכה (לח): דבהלל מקרין אותו. ולכאורה הרי וידוי ביכורים בעינן שיהא בקול רם, כמו שכתב ברש"י שלפנינו **"וענית לשון הרמת קול"**, ואעפ"כ ראינו במשנה שיוצאים ע"י שומע כעונה, א"כ גם בברכת כהנים נימא

בפרשתינו (פר' כי תבוא כג, כא) וענית ואמרת לפני יהוה אלקיך, וברש"י וענית לשון הרמת קול.

בספר **"ראשית ביכורים"** להגה"צ רבי בצלאל הכהן מוילנא זצ"ל (סוס"י ד') הביא, שהמנהג באיטליה הוא, שכהן אחד מברך ברכת כהנים וכל שאר הכהנים שותקים ויוצאים ע"י דינא דשומע כעונה, וכתב, שכאשר היה שם בחודש אלול שנת בברכת, והתפלל בשבת קודש בבית הכנסת הספרדי שם, כבדוהו להיות הכהן המברך כל ברכת כהנים לבדו בקול, וכל הכהנים שבבית הכנסת שעלו עמו יחד לדוכן, שתקו ושמעו ממנו לבד, שכן מנהגם שרק כהן אחד מברך לעם בקול ושאר הכהנים יוצאים בזה ע"י שומע כעונה, עכ"ד.

והנה בספר **"בית הלוי"** על התורה (בראשית דף לב ע"ב) השיג על חכם אחד שאמר דברכת כהנים יכול כהן אחד לברך ושאר הכהנים ישמעו מדין שומע כעונה, דזה אינו, כי שומע כעונה

ימים מקדם

על התורה ועל העבודה. ותיקי תלמידי הישיבה שוקדים על תלמודם בהיכל בית המדרש המרכזי בתקופה שלפני חמישים שנה. אם יש מי שמזהה את הנוכחים בתמונה או את המעמד, נודה לו אם ימסור לנו פרטים

עובדות מרבתינו

להכיר טובה בפה מלא

תוכן ותכלית מצות הבאת ביכורים לבית המקדש היא להכיר טובה להקב"ה ולהזכיר חסדי המקום, מעת יציאת מצרים ועד היום הזה, מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליכוביץ זצ"ל היה רגיל לבאר כי לשם כך אין די בעצם מעשה הבאת הביכורים, אלא חובה על האדם לפרט בפיו ובדיבורו את חסדי ה' המרובים, וכפי שכתב בעל ספר החינוך (מצוה תרו): "משרשי המצוה, לפי שהאדם מעורר מחשבותיו ומציר בלבו האמת בכח דברי פיו, על כן בהיטיב אליו השם ברוך הוא ובברכו אותו ואת אדמתו לעשות פירות וזכה להביאם לבית אלקינו, ראוי לו לעורר לבו בדברי פיהו, ולחשב כי הכל הגיע אליו מאת אדון העולם".

ומעשה שאירע בתלמיד הישיבה במיה שאביו שלח עבורו חבילה בידי המשגיח, כאשר חזר רבי ירוחם לישיבה ממסעיו שלח לקרוא לבחור שיופיע אצלו. מנהגם של תלמידי הישיבה הצעירים היה שעמדו לפני המשגיח ביראת כבוד מופלגת, ולא נפטרו מלפניו רק כשאמר המשגיח "א גוטן", וכן היה גם בפעם הזאת, המשגיח נתן לידי הבחור את החבילה שקיבל מאביו וכמו כן מסר לו דרישת שלום ממנו, והבחור עדיין עומד דום, עד שנפטר ממנו המשגיח באמירת "א גוטן", ותיכף פנה לדרכו, כאשר מרוב פחד ויראה בעומדו לפני המשגיח שכח הבחור להביע את תודתו לרבי ירוחם.

באותו שבוע קראו בתורה בפרשת כי תבא,

"יש בלבי הכרת הטוב עמוקה"

כל ימיו היה מרן רה"י הגר"צ מעוטר במידת הכרת הטוב המופלאה. לכל אחד ואחד שגמל עמו איזה טובה, ואפילו הקטנה ביותר, השתדל להשיב לו טובה. חשבונותיו בהכרת הטוב היו דקים, פעמים רבות אפילו אותו אדם שראש הישיבה חש כלפיו הכרת טובה לא ידע להסביר בדיוק על מה ולמה הוא מכיר לו טובה.

פעם פגש מישהו, ובירכו לשלום והתעניין בשלומו ובמעשיו כידיד ותיק. אותו יהודי התפלא באוזני ראש הישיבה, אמנם הוא זוכר שלמד עמו בישיבה לפני עשרות שנים, אך מאז כמעט ולא היה קשר ביניהם, ואמר כמתמיה, והרי עברו כארבעים שנה מאותה תקופה, ענה לו ראש הישיבה: "יש בלבי הכרת טובה עמוקה כלפיך על ברכת "שלום עליכם" שנתת לי בבואי לישיבה, הדבר חימם אז מאד את לבי".

אחד מידידי הישיבה חיתן את אחד מצאצאיו, הוא חפץ מאד לקבל את ברכתו של ראש הישיבה, אך מאידך לא רצה להטריחו להגיע לאולם, לכן בא בעצמו לביתו לפני החתונה. לאחר שהלה עזב, ראה לפתע החברותא של ראש הישיבה כי הוא מתארגן לצאת מביתו, התברר שהוא מתכוון לצאת לחתונת אותו ידיד. כשנשאל על ידי מקורביו, והלא בעל השמחה לא רצה להטריחו, ולצורך כך בא במיוחד כדי לקבל את ברכתו? השיב ראש הישיבה: "אבל אני מחויב לו מחמת הכרת הטוב".

(בכל נפשך, עמ' 391, 394)

ובשעות הערב התכנסו הבחורים בני חו"ל לשיעור חומש של המשגיח, קרא רבי ירוחם בנעימות את כל הפרשה החל מארמי אובד אבי, ופתח ותמה: מפני מה חייבה התורה את מביא הביכורים לספר את כל הפרשה הארוכה, ומזכיר והולך מן ארמי אובד אבי ומגולל ומספר את יציאת מצרים ובנין בית המקדש, וכל זה הוא מחמת הכרת הטוב להקב"ה להזכיר חסדי המקום, וכי לא די לו שהוכיח את הכרת הטוב שלו בכך שטרח והביא את ביכורי ראשית אדמתו אל הכהן, ומדוע צריך הוא עוד לפרט בפה את הכרת הטוב "אטו כי רוכלא ליחשיב ולזייל"? וכי צריכים "צו רעדן ווי א אידענע" [לפטפט כמו אשה]?

אמר המשגיח, אכן כן! כאשר מגיע הזכר להכרת הטוב "דארף מען רעדן ווי א אידענע!" [צריכים לפטפט כמו אשה].

והמשיך ואמר, לפעמים אני נתקל בבחור שעשיתי לו טובה, ורואה אני שהוא אסיר תודה כלפי, צורת פניו מעידה שהוא אסיר תודה, אולם הוא חושב לעצמו "הרי אין זה מתאים לפטפט עם המשגיח כמו אשה", ואני אומר כן! כשמגיע להכרת הטוב צריכים להאריך בהודאה ולפטפט כמו אשה.

(הגאון רבי דוב הכהן זופניק שליט"א -

כתב יד, עמ' ט)

כוס תנחומים

הננו לשגר קמי מעלת הגאון

רבי אלימלך קורנפלד שליט"א

מרבני העיר בית שמש
ולכל המשפחה המרוממה
על השבר אשר פקדם

בפטירת אביו ז"ל

תנחומינו רצופים בזאת

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

ולא ישמע עוד שוד ושבר בגבולכם ובבניין ציון וירושלים תנחמו בב"א

מעומק ליבנו הננו לשגר

ברכת מזל טוב

לידיד הישיבה

הרב יעקב סגל שליט"א

וכל המשפחה הכבודה

בית שמש

לרגל שמחת נישואי הבת תחי

עב"ג הבה"ח יצחק מרדכי ברורמן נ"ו

בשעטומ"צ ולמזל טוב

ברכתנו שיעלה הזיווג יפה ולבנין עדי עד ויזכו לבנות בית נאמן בישראל ויראו מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ושמחה כל הימים

הודעה חשובה

הרישום למקומות
בישיבה לימים נוראים
יתקיים בבית ישראל 5
ליד בית המשגיח
(מול בית ישעי')

בימים: ה' פרשת כי תבא
א' - ב' פרשת ניצבים וילך
בין השעות: 12:30-14:30, 18:00-20:00

גם מי שהיה לו מקום בשנים שברו צריך להירשם למקום.
אחרי מועד זו לא יהיה אפשרות להרשם!
שימו לב: השנה לא התקיים הרשמה (ליוה"כ) בעש"ת

לקבלת העלון

נא לפנות לטל' 02-5410933
או לכתובת

Office@themir.org.il

ניתן להקדיש את העלון

לעילוי נשמת יקיריכם,
וכן לברכה והצלחה
בכל העניינים

מוקד החזקת התורה

24 שעות ביממה

02-5410933

